

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Административен съд София - град, - Първо отделение, 12 състав, в закрито заседание на петнадесети февруари две хиляди и десета година в състав:

Административен съдия: НАТАЛИЯ АНГЕЛОВА като разгледа докладваното от съдията адм. д.140 по описа на съда за 2009 г., и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с чл.176, ал.1 от Административно-процесуален кодекс, чл.250,ал.2, изречение второ от Граждански-процесуален кодекс, във връзка с §2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК.

Съдът служебно след изясняване на неразрешената част от правния спор, в открито съдебно заседание следва да постанови допълнително решение по делото само по искането на „Е.М. И. 3" АД - София, ЕИК по БУЛСТАТ., обективизирано в жалбата му по делото против Ревизионен акт /РА/ № 290800025 от 29.04.2008 г. издаден орган по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - „Еолеми данъкоплатци и осигурители" - София, в частта му, в която не е постановено да се заплати лихва за забава при възстановяване на данък върху добавената стойност /ДДС/ по подадена справка - декларация /СД/ на 11.10.2007г. за месец септември 2007г. с резултат данък за възстановяване в размер на 2 273 514,85лв., като се иска от съда да признае това право, считано от 27.11.2007г. до датата на ефективно възстановяване на всяка сума, а в писмена защита по делото, без да се оттегля първото искане, моли съда да се присъдят лихви съобразно вариант 1 от заключението на вещото лице.

В жалбата и писмената защита се поддържа, че данъкът е следвало да бъде възстановен в 45-дневен срок, изтичащ на 26.11.2007 г., което не е направено и на 27.11.2007г. възниквало правото на законна лихва върху декларираната сума при действието на чл. 92, ал.8 ЗДДС (в редакцията му до 19.12.2007 г.). Посоченото право не се засягало от започналата ревизия, тъй като спирането на срока за възстановяване на данъка при действието на чл.93,ал.1,т.5 от Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, не спира начисляването на законната лихва, както и последващите законодателни изменения, считано от 19.12.2007 г. По силата на върховенството и директния ефект на правото на Европейския съюз /ЕС/, настоящият съд следвало да не приложи относимите разпоредби на националното право - измененията на чл.92,ал.8 и ал.10 от ЗДДС, в сила от 19.12.2007г. за начисляване на лихва от датата, на която е следвало да се издаде ревизионният акт. Твърди се противоречие на тези норми с правото на ЕС - на принципа на пропорционалността. Иска се да бъде приложен чл.18/4/ от Директива 77/388/ЕС и чл.183/1/ от Директива 2007/112/ЕС, като настоящият съд действа съобразно постановеното с **Решение от 09.03.1978г. на Съда на европейските общности/СЕО/ по дело С-106/77**. По съществуващото спорно право се позова на Решение от 10 юли 2008 г. на СЕО по дело 25/06, Alicija Sosnowska и Решение от 18.12. 2007г. на СЕО по обединени дела: 286/94; 340/95; 401/95 и 47/96 Garage Molenheide. Липсвали данни за злоупотреби, обосноващи задържането на декларираната сума за целия срок на ревизия, при този начин на изчисляване на лихва се засягали недопустимо правата на дружеството и се обогатявал неоснователно бюджетът без да се допринася по никакъв начин за борбата с данъчните измами.

От фактическа страна по искането се установява следното: 1. На 11.10.2007г. дружеството е подало справка-декларация с резултат данък за възстановяване в размер на 2 273 514,85 лв. след приключила тримесечна процедура по приспадане на ДДС. От датата на подаване на декларацията - 11.10.2007г., започва да тече 45-дневен срок за възстановяване на данъка, на основание чл.92,ал.4 от ЗДДС, който изтича на 26.11.2007г. На 08.11.2007г. на дружеството е връчена Заповед за

възлагане на ревизия №346/08.11.2007г. с предмет установяване на задълженията му за ДДС от 01.01.2005г. до 30.09.2007 г. и за други данъци за 2005 - 2006г. със срок за извършване - до 08.02.2008г. С Акт за прихващане и възстановяване №4210/19.12.2007г., е възстановена сумата от **1 364 108,91лв.** за ДДС по справка - декларация от 11.10.2007г., която постъпва по сметка на дружеството на 21.12.2007г.

2. С нова ЗВР № 800025/ 01.02.2008г. е удължен срокът за извършване на ревизията до 10.03.2008г. по искане на ревизиращите органи, мотивирано с обема от информация, който следва да се провери и технически причини, затрудняващи предоставянето ѝ, териториална отдалеченост на проверявания обект.

3. За резултатите от извършената ревизия е издаден Ревизионен доклад /РД/ № 800025/13.03.2008г., връчен на представител на дружеството на 14.03.2008г., от която дата започва да тече 14-дневен срок за подаване на възражение по него. На 25.03.2008г. дружеството моли да бъде удължен срокът за възражението и с Решение № 34/31.03.2008г. орган по приходите удължава срока до 14.04.2008г. На 14.04.2008 г. дружеството подава възражение, в което по т. 4 претендира правото си да получи законна лихва върху възстановената към този момент сума от 1 364 108,91лв. за периода от 27.11.2007г. до 21.12.2007г., а върху остатъка за възстановяване - от 27.11.2007 г. до датата на действителното му възстановяване.

4. Въз основа на РД и доказателствата към него е издаден РА№ 290800025/29.04.2008 г., връчен на дружеството на 07.05.2007г. В мотивите му не са изложени съображения по възражението за заплащане на лихва. В мотивите на РА за данъчен период месец септември 2007г. се сочи деклариран по справка-декларация ДДС за възстановяване 2 273 514,85лв. по приключила процедура за приспадане на данъка от месец юни 2007г. Извършена е промяна в увеличение на деклариания резултат със стойност на данъка 2 257,37 лв. по неправилно издаден протокол за вътреобщностно придобиване на 03.09.2007г. по фактура с дата 29.06.2007г., вместо през месец юни 2007г. За данъчен период месец септември на 2007г. след ревизията е установен ДДС за възстановяване 2 280 368,47лв., т. е. в по-висок от деклариания. От тази сума след приспадане на възстановената на 21.12.2007г. по Акта за прихващане и възстановяване сума в размер на 1 364 108,91лв. се констатира остък на ДДС за възстановяване в размер на 916 259,56лв.

5. От сумата за възстановяване на данъци на дружеството по РА - общо 1 468 374,55лв., в това число и за ДДС 916 259,56лв. за месец септември на 2007г., са прихванати установени задължения със същия РА за 2005г. и 2006г.: за корпоративен данък за 2005г. и 2006 г., за ДДС за месец 12 на 2005г. и 2006г., за месеците февруари, май и август на 2007г., както и лихви върху същите суми. След прихващането е постановено ефективно възстановяване по сметка на дружеството на остатъка от сумата в размер на 179 092,25лв., като няма произнасяне за дължима законна лихва. На 13.06.2008г. по сметка на дружеството постъпва сумата от 179 092,25лв., възстановена с РА.

6. На 20.05.2008г. дружеството подава жалба срещу РА по административен ред, с която оспорва установени задължения за данъци и лихви, в това число и прихваните от подлежащата на възстановяване сума - общо 612 462,32, като по т. 4 от жалбата отново се претендира лихва за забавено възстановяване на данъка 1 364 108,91лв. за периода от 27.11.2007г. до 21.12.2007г. върху същата сума, а върху остатъка за възстановяване - лихва от 27.11.2007 г. - до датата на ефективното възстановяване. По тази жалба е издадено Решение № 1518/20.10.2008 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението" при Централно управление на Националната агенция за приходите - ответник по делото. Срокът за постановяване на решението /първоначално 45-дневен от подаване на жалбата/ е продължен с три месеца от изтичането му по споразумение от 20.06.2007г. между административния орган и

дружеството. С решението е дадено указание на орган по приходите в 30-дневен срок от получаването му да се издаде Акт за прихващане и възстановяване на лихви за периода от издаване на РА -29.04.2008 г. до реалното възстановяване на сумата на 13.05.2008г. Останалите доводи по искането за заплащане на лихва са приети за неоснователни по следните съображения- оставащата за възстановяване сума в размер на 909 405,94лв. по справка-декларация, реално била възстановена с РА; към датата на обнародване и влизане в сила на Закона за изменение и допълнение /ЗИД/ на ЗДДС -19.12.2007г. е образувано ревизионно производство, в това число и преди изтичане на срока за възстановяване на ДДС; по силата на закона - чл.93,ал.1,т.5 от ЗДДС, срокът за възстановяване е спрял да тече; с изменението на чл.92,ал.8 ЗДДС, считано от 19.12.2007г. законодателят е предвидил нов краен момент на срока за възстановяване на данъка при започнала ревизия - срокът за издаване на РА; с посоченото изменение на ЗДДС не бил предвиден преходен режим за започнали до влизането му в сила ревизионни производства; следвало, че от влизането в сила на този текст, срокът за възстановяване при започнала ревизия бил удължен до срока за издаване на РА; тъй като подлежащата на възстановяване сума, установена с РА, била възстановена на 13.05.2008г., то следвало да бъдат платени лихви от датата на издаване на РА - 29.04.2008г. до 13.05.2008 г.

7. Не се оспорва и съдът не установява допуснати нарушения на сроковете за извършване на ревизията и издаването на актовете от органите по приходите, в това число и за удължаването им.

8. Ревизиращите органи не са имали предварителни съмнения или впоследствие за злоупотреби при деклариране на данъка за възстановяване.

При така приетото за установено, 12 състав на Административен съд София - град намира, че за правилното решаване на правния спор, са приложими нормативните разпоредби както следва:

А. ПО ПРАВОТО НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ:

1. ЗАКОН ЗА ДАНЪК ВЪРХУ ДОБАВЕНАТА СТОЙНОСТ, в сила от 01.01.2007г., обнародван в Държавен вестник /ДВ/ брой 63/04.08.2006г..... изменен ДВ. бр. 108/19.12. 2007г., ДВ. бр.113/28.12.2007г., последно изменен ДВ. бр.95/01.12.2009г.

Данъчен период

Чл. 87. (2) Данъчният период е едномесечен за всички регистрирани лица и съвпада с календарния месец освен в случаите по глава осемнадесета.

Прихващане, приспадане и възстановяване на резултат за периода - данък за възстановяване

Чл. 92. (1) Данъкът за възстановяване по чл. 88, ал. 3 се прихваща, приспада или възстановява, както следва:

1. при наличие на други изискуеми и неизплатени данъчни задължения и задължения за осигурителни вноски, събирани от Националната агенция за приходите, възникнали до датата на подаване на справка-декларацията, органът по приходите прихваща тези задължения с посочения в справка-декларацията данък за възстановяване; за остатъка, ако има такъв, се прилага редът по т. 2;

2. когато няма други изискуеми и неизплатени задължения по т. 1 или техният размер е по-малък от посочения в справка-декларацията данък за възстановяване, регистрираното лице приспада данъка за възстановяване или остатъка по т. 1 от дължимия данък за внасяне, посочен в справка-декларациите, подавани в следващите три поредни данъчни периода;

4. ако след изтичането на срока по т. 2 има остатък от данъка за възстановяване, органът по приходите прихваща този остатък за погасяване на други изискуеми и неизплатени данъчни задължения или задължения за осигурителни вноски, събирани от Националната агенция за приходите, или го възстановява в 45-дневен срок от подаването на последната справка-декларация;

(3) Независимо от ал. 1 данъкът за възстановяване по чл. 88, ал. 3 се възстановява в 30-дневен срок от подаване на справка-декларацията, когато лицето е извършило за последните 12 месеца преди текущия месец облагаеми доставки с нулева ставка на обща стойност повече от 30 на сто от общата стойност на всички извършени от него облагаеми доставки за същия период.

редакция на чл.92 ал.3 ЗДДС след 19.12.2007 г.:

(3) (Изм. - ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г.) Независимо от ал. 1 данъкът за възстановяване по чл. 88, ал. 3 се възстановява в 30-дневен срок от подаване на справка-декларацията, когато лицето е извършило за последните 12 месеца преди текущия месец облагаеми доставки с нулева ставка и доставки по чл. 22, 23 и чл. 24, ал. 3 с място на изпълнение на територията на друга държава членка, по които получател е лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка, на обща стойност повече от 30 на сто от общата стойност на всички извършени от него облагаеми доставки и доставки по чл. 22, 23 и чл. 24, ал. 3 с място на изпълнение на територията на друга държава членка, по които получател е лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка, за същия период.

(4) Независимо от ал. 1 данъкът за възстановяване по чл. 88, ал. 3 се възстановява в 30-дневен срок от подаването на справка-декларацията, когато лицето е получило разрешение по чл. 166.

(8) Данък, подлежащ на възстановяване, невъзстановен без основание или невъзстановен поради отпаднало основание (включително при отмяна на акт) в предвидените в този закон срокове, се възстановява заедно със законната лихва за забава, считано от датата, на която е следвало да бъде възстановен по този закон, до окончателното му изплащане, независимо от спирането и възобновяването на сроковете по данъчното производство. Данък, невъзстановен поради отпаднало основание, е налице и когато след извършване на ревизия установеният данък за възстановяване съвпада с декларирания или е в по-малък размер - за частта, която подлежи на възстановяване.

Редакция на чл.92,ал.8 -10 след 19.12.2007г.:

(8) (Нова - ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г.) Независимо от разпоредбите на ал. 1, т. 4 и ал. 3 - 6, когато е започнала ревизия на лицето, срокът за възстановяване на данъка е срокът за издаване на ревизионния акт, освен в случаите, когато лицето предостави обезпечение в пари, в държавни ценни книжа или в безусловна и неотменяема банкова гаранция със срок на действие не по-кратък от 4 месеца, а в случаите по чл. 114, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс -не по-кратък от 8 месеца.

(9) (Нова - ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г.) Данъкът се възстановява и/или прихваща до размера на обезпечението по ал. 8 в срок три дни след предоставянето му.

(10) (Предишна ал. 8, изм. - ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г.) Данък, подлежащ на възстановяване, невъзстановен без основание или невъзстановен поради отпаднало основание (включително при отмяна на акт) в предвидените в този закон срокове, се възстановява заедно със законната лихва за забава, считано от датата, на която е следвало да бъде възстановен по този закон, до окончателното му

изплащане, независимо от спирането и възобновяването на сроковете по данъчното производство.

Спиране и възобновяване на сроковете по чл. 92

Чл. 93. (1) Сроковете за възстановяване по чл. 92, ал. 1, т. 4 и чл. 92, ал. 3 и 4 спират:

1.....

5. при започнала ревизия на лицето - до приключването ѝ в срока по чл. 114 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Редакция на чл.93,ал.1,т.5 ЗДДС след 19.12.2007г.:

Чл. 93. (1) Сроковете за възстановяване по чл. 92, ал. 1, т. 4 и чл. 92, ал. 3 и 4 спират:

5. (отм. - ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г.)

Заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОН ЗА
ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ДАНЪК ВЪРХУ
ДОБАВЕНАТА СТОЙНОСТ (ОБН. - ДВ, БР. 108 ОТ 2007 Г., В СИЛА ОТ
19.12.2007 Г.) § 36. Законът влиза в сила от деня на обнародването му в "Държавен
вестник", с изключение на § 35, който влиза в сила от 1 януари 2007 г.
Забележка: С § 35 е изменен друг закон - Закон за корпоративното подоходно
облагане.

2. ДАНЪЧНО-ОСИГУРИТЕЛЕН ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС: в сила от 01.01.2006 г., обн. ДВ. бр.105 /29.12. 2005г.,изменен последно с ДВ. бр.93/ 24.11. 2009г.

„Срок за извършване на ревизията

Чл. 114. (1) Срокът за извършване на ревизията е до три месеца и започва да тече от датата на връчването на заповедта за възлагане.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) Ако срокът по ал. 1 се окаже недостатъчен, той може да бъде продължен до един месец със заповед за удължаване на срока от органа, възложил ревизията.

(3) (Нова - ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г.) Когато през ревизирания период са извършени по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност вътреобщностни доставки, вътреобщностни придобивания или доставки с място на изпълнение на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, срокът по ал. 1 е до 6 месеца, а срокът по ал. 2 е до два месеца.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., предишна ал. 3 - ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г.) Когато сроковете по ал. 1 и 2 се окажат недостатъчни поради особена фактическа сложност на конкретния случай, срокът може да бъде продължен общо до не повече от три години със заповед за удължаване на срока на изпълнителния директор, издадена въз основа на мотивирано предложение на териториалния директор.

Ревизионен доклад

Чл. 117. (1) Ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията.

(5) Ревизираното лице може да направи писмено възражение и да представи доказателства в 14-дневен срок от връчването на ревизионния доклад пред органите, извършили ревизията. Когато срокът е недостатъчен, той се удължава по искане на лицето, но с не повече от един месец. **Ревизионен акт**

Чл. 118. (1) С ревизионния акт се:

1. установяват, изменят и/или прихващат задължения за данъци и за задължителни осигурителни вноски;
2. възстановяват резултати за данъчен период, подлежащи на възстановяване, когато това е предвидено в закон;
3. възстановяват недължимо платени или събрани суми.

Предварително обезпечаване на вземанията

Чл. 121. (1) В хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Изпълнение на ревизионния акт

Чл. 127. (1) Установеното с ревизионния акт задължение подлежи на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на акта.

Решаване на делото

Чл. 160. (2) Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Допълнителни разпоредби

§ 2. (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.) За неуредените с този кодекс случаи се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс.

3. АДМИНИСТРАТИВНОПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС, в сила от 12.07.2006 г., обн. ДВ. бр.30/ 11.04.2006г., изменен последно с ДВ. бр.35 от 12 Май 2009г.

Предмет на съдебната проверка

Чл. 168. (1) Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Постановяване на допълнително решение

Чл. 176. (1) Когато не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна по делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение.

(2) Съдът в открито заседание с призоваване на страните постановява допълнителното решение, което подлежи на оспорване по реда на първоначалното решение.

4. ГРАЖДАНСКИ ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС, в сила от 01.03.2008 г., обнародван ДВ. бр.59/ 2007г., последно изменен . ДВ. бр.82/ 16.10. 2009г.

„Допълване на решението

Чл. 250. (2) Молбата се разглежда с призоваване на страните в открито заседание, когато съдът прецени това за необходимо с оглед изясняване на неразрешената част от спора.

**Глава петдесет и девета. ПРЕЮДИЦИАЛНИ
ЗАПИТВАНИЯ Компетентност на националния съд**

Чл. 628. (В сила от 24.07.2007 г.) Когато тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуването и валидността на акт на органите на Европейския съюз е от значение за правилното решаване на делото, българският съд прави запитване до Съда на Европейските общности.

Отправяне на запитване

Чл. 629. (В сила от 24.07.2007 г.) (1) Запитването се отправя от съда, пред който делото е висящо, служебно или по искане на страната.

Спиране и възобновяване на производството пред националния съд

Чл. 631. (В сила от 24.07.2007 г.) (1) С отправянето на запитването съдът спира производството по делото. Определението не подлежи на обжалване.

Б. ПРАВНИ НОРМИ ПО ОБЩНОСТНОТО ПРАВО:

1 Директива 77/388/ЕИО от 17 май 1977 г. за хармонизиране на законодателството на държавите-членки във връзка с данъците върху оборота — обща система на данък върху добавената стойност - Шестата директива:

„Член 18

Правила, регулиращи правото на приспадане

4. Когато за даден данъчен период сумата на разрешеното приспадане превишава сумата на дължимия данък, държавите-членки могат или да възстановят надвзетия данък или да прехвърлят разликата към следващия период при условия, които те определят."

2. Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, обнародвана L,ОВ.бр.347/11.12.2006г.

„Член 183

Когато за даден данъчен период сумата на приспаданията надвиши сумата на дължимия ДДС, държавите-членки могат или да възстановят надвзетия данък или да прехвърлят разликата към следващия период в съответствие с условията, които те определят."

Настоящият състав на Административен съд София-град, като съобрази изложеното дотук, намира, че следва да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейските общности за правилното приложение на националното право в съответствие с разпоредбите на правото на Европейския съюз, както и поради необходимост за тълкуване на последното, по следните съображения:

По необходимостта от тълкуване на националното право:

1. Съдът следва да се произнесе по правен спор: дължат ли се лихви за забава върху подлежащата на възстановяване сума по ЗДДС, като служебно е задължен да извърши цялостна служебна проверка за законосъобразност на постановеното с ревизионния акт, в това число и на непосочени в жалбата до съда основания, по силата на чл.160,ал.2 от ДОПК и чл.168,ал.1 АПК вр. пар. 2 от ДОПК. По силата на посочените разпоредби и трайната съдебна практика съдът следва да обсъди всички основания за материална законосъобразност и целесъобразност на оспорения акт, дори и да няма конкретно оплакване в жалбата, щом е направено искане за отмяна на РА в частта му, в която не е постановено заплащане на лихви. Отделно от това с жалбата е направено искане за неприлагане на нормите на националното право и прилагане на норми с директен ефект от правото на ЕС, както и оплакване за несъразмерност на срока за възстановяване на данъка и доводи за нарушаване на принципи на това право - на ефективност, за неоснователно

обогатяване на държавата, за несъразмерност на предприетите действия от администрацията, нецелесъобразност и непропорционалност.

2. По СД от дружеството на 11.10.2007г. за данъчен период месец септември на 2007г. е приложима разпоредбата на чл.92,ал.1, т.4 от ЗДДС. В същата е предвидено в случай на приключила процедура по приспадане на „данък за възстановяване" по справка-декларация през следващите три поредни данъчни периода данъкът да се приспадне от дружеството. В случай, че по справката-декларация за последния данъчен период има остатък на данък за възстановяване, органът по приходите следва да прихване този остатък за погасяване на други изискуеми и неизплатени данъчни задължения и осигурителни вноски или да възстанови оставащата сума в 45-дневен срок от подаването на последната справка -декларация.

3. Приложим е и чл.93,ал.1,т.5 ЗДДС в редакцията до 19.12.2007г. във връзка с издадената и връчена ЗВР №346/08.11.2007г. с предмет задължения по ДДС и други данъци. По силата на посочената разпоредба, без да е необходимо издаването на нарочен акт, срокът за възстановяване на данъка по чл.92,ал.1,т.4 от същия закон се спира със започването на данъчна ревизия.

4. До 19.12.2007г., според чл.92,ал.8 ЗДДС. изречение първо се предвижда, когато такъв данък не е възстановен в предвидения срок, да се възстанови заедно със законната лихва, считано от датата, на която е следвало да бъде възстановен до окончателното му изплащане, независимо от спирането и възобновяването на сроковете по данъчното производство. А според второто изречение - данък, невъзстановен поради отпаднало основание е налице, когато след извършване на ревизия, установеният данък за възстановяване съвпада с декларирания или е в по-малък размер - за частта, която подлежи на възстановяване. Тъй като е установен данък в повече за възстановяване от посочената сума по справката - декларация, то срокът за възстановяване на данъка е изтекъл на 26.11.2007г. При действието на посочената разпоредба до 19.12.2007г. дружеството е имало легитимното очакване, че ще му бъде заплатена законната лихва върху подлежащата на възстановяване сума от 2 273 514,85лв. в случай, че ревизията установи съвпадение с декларирания резултат.

5. В сила от 19.12.2007г. посоченото правило на чл.92,ал.8 ЗДДС предвижда **при започнала ревизия, независимо от разпоредбата на ал.1,т.4 от същия текст, срокът за възстановяване на данъка да бъде срокът за издаване на ревизионния акт, освен ако лицето предостави гаранция, определена по вид и за определен срок.** Създава се и нова ал.10 на чл.92, предишна ал.8, изречение първо, която установява задължение за възстановяване на данъка с лихва от датата, на която данъкът е следвало да бъде възстановен по този закон, до окончателното му изплащане, независимо от спирането и възобновяването на сроковете по данъчното производство.

6. В приетото изменение от 19.12.2007г. на ЗДДС **не е предвидено преходно правило за случаите, когато е започнал да тече срок за възстановяване на данък, при действието на старата редакция на чл.92,ал.8 ЗДДС.** Следователно приложимостта на новата правна уредба за определяне на срока за възстановяване на ДДС и задължението на държавата за лихви при възстановяването на данъка за неприключило производство по възстановяване на данък следва да се изведе чрез тълкуване на посочените относими разпоредби на ЗДДС.

По приложимостта на правото на Европейския съюз при тълкуване на националното право:

1. По силата на Договорите - чл.93 във вр. с чл.3, пар. 3 от Договора за Европейския съюз /ДЕС/ и чл.113 от Договора за функционирането на Европейския съюз/ДФЕС/ общата система на ДДС **на Съюза се установява с цел въвеждане на**

общия пазар, на която обща система следва да съответства националното право по силата на договора за присъединяване на Република България, в сила от 01.01.2007г.;

2. В мотивите към проекта на ЗДДС, в сила от 01.01.2007г., обнародван в ДВ бр. 63/04.08.2006г., общо се сочи, че той се приема във връзка с необходимостта от хармонизация на българското данъчно законодателство с изискванията на европейските директиви в областта на косвеното облагане. Проектът за изменение и допълнение на ЗДДС, приет и обнародван в ДВ бр. 108/19.12.2007г. се мотивира с предприети законодателни мерки за повишаване на ефективността на контрола по повод повишения риск за осъществяване на нови видове данъчни измами в условията на вътреобщностен пазар. Разпоредбите на Директива 2006/112/ЕО на Съвета са транспонирани със ЗИД на ЗДДС, обн. ДВ бр. 113/2007г., в сила от 01.01.2008г., съгласно мотивите към проекта, т.е. директивата е въведена в срок.

3. През 2007 г., по силата на чл.2 от Акта към Договора за присъединяване на Република България и Румъния, и Приложение VI - Списък по чл.23 от този акт, т.6 Данъчна политика, подточка 1, се предвижда приложимост на разпоредбите на Шестата директива, във връзка с което е издадена и Директива 2006/98/ЕО на Съвета от 20.11.2006г. за адаптирането на някои директиви в областта на данъчното облагане поради присъединяването на Република България и Румъния, публикувана в Официален вестник L 363, 20.12.2006г. През 2008 г. е приложена Директива 2006/112/ЕО на Съвета, в сила от 01.01.2007г., със срок за транспонирането ѝ от държавите членки до 01.01.2008г. Макар и Шестата директива да е отменена с чл.411,§1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, **настоящият състав на Административен съд София-град счита, че действащите през 2007г. разпоредби на ЗДДС при необходимост следва да се тълкуват в съответствие с разпоредбите на Шестата директива. Този извод безусловно следва от посочените мотиви към проекта за приемане на ЗДДС, в сила от 01.01.2007г., неотменен за въвеждане на изискванията на общата система на ДДС, част от която са разпоредбите на тази директива.**

4. Следователно националната процедурата за възстановяване на ДДС, регламентирана в чл.92 от ЗДДС, се основава на задължението на държавите-членки по чл.18, §4, ал.1 от Шестата директива, идентична с чл.183, §1, ал.1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета. Съгласно същите на държавите членки е предоставена възможността да определят условията, при които се възстановява надвзет данък за определен данъчен период.

5. **Посочените разпоредби на директивите обаче са адресирани до държавите членки и не предполагат директен ефект.** Съгласно чл.288, §3 от ДФЕС, идентична с чл.249, §3 от Договора за европейската общност /ДЕО/, приложена към процесния период, директивата е обвързваща по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат за всяка държава-членка, до която е адресирана, но оставя на националните компетентни органи избора на формите и средствата. Същата не създава индивидуални права и задължения за адресатите си, но в своята практика СЕО признава директния ефект на някои норми на директиви, като е определил условията, при изпълнението на които се пораждаат непосредствено права и задължения: изтичане на нормативно определения срок за въвеждане в националното право, без същото да е извършено или ако е извършено неправилно, императивност и яснота на разпоредбите, както и същите да предоставят права на частни лица /Решения по дела: 6/90; 9/90; 168/95; 8/81; 77/72; 131/97; 236/92; 102 /79 на СЕО/.

6. **Не е постановен акт на Съвета на ЕС за дерогация на разпоредби на посочените директиви при прилагането им от Република България в процедура по чл. 27,§1 от Шестата директива и чл. 395,§1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, с цел**

въвеждане на мерки за предотвратяване на определени форми на неплащане и избягване на данъци.

7. Приложимите към казуса по делото норми на вътрешното право - чл.92 от ЗДДС в относимите редакции на приложимите алинеи, установяващи процедура за възстановяване на ДДС, следва да се считат за приети в изпълнение на посоченото задължение по чл.18, §4, ал.1 от Шестата директива и чл.183, §1, ал.1 от Директива 2006/112/ЕО и на Съвета. Следователно от прилагането на чл.92 ЗДДС следва да се постига само резултат, който е предвиден в директиви. Следва и извод, че при изложената по-горе необходимост от тълкуване на чл. 92 ЗДДС, същото следва да съответства на правния разум, на принципите и целите, които произтичат от тези норми на директивите.

8. Поради липса на преходно правило за заварените случаи, съдът следва да тълкува чл.92,ал.1,т.4 ЗДДС и чл.92,ал.8 ЗДДС в редакцията му до 19.12.2007г. и след тази дата в съответствие с изискванията на чл.18, §4, ал.1 от Шестата директива, идентична с чл.183, §1, ал.1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, за което е необходимо тълкуване на последните разпоредби и обосновава приложимостта им *ratione temporis* и *ratione materiae* към казуса по делото, тъй като е свързан с общата система на ДДС на Европейския съюз и след присъединяването на Република България към Европейския съюз. Дружеството-жалбоподател е регистрирано по ДДС лице в страна-членка на ЕС, за което е установено наличие на основания за възстановяване на такъв данък, то разпоредбите на директивите са приложимо право и *ratione personae*.

По наличие на основание за прилагане на задължителната сила на тълкуване на относимите текстове на Директивите от Съда на Европейските общности, респективно от Съда на Европейския съюз:

1. Според §17,22 и 23 от Решение от 10 юли 2008 г. на СЕО по дело C-25/06, Alicja Sosnowska, разпоредбата на чл.18, §4, ал.1 от Шестата директива задължава държавите-членки при определяне на условията и сроковете за възстановяване на ДДС да не накърняват принципа за неутралността на данъка и да заставят данъчно-задължените лица да понасят изцяло или отчасти тежестта на данъка. Затова са длъжни да възстановят данъка в разумен срок, който не може многократно да превишава данъчния период, установен от държавата членка, без да се създава финансов риск за задълженото лице и да се накърнява основния принцип за правото на приспадане на ДДС

По делото СЕО е дал тълкуване за допустимост на правна уредба, **предвиждаща удължаване на срока от 60 на 180 дни за възстановяване на данък на новорегистрирани лица**, освен ако същите заплатят гаранция в точно определен размер, при наличие на **риск от „презюмирана измама“**, без да е възможно лицето да докаже липсата на измама или избягване на данъци. По настоящето дело се касае за предвидена процедура за възстановяване на данъка **като „общо правило“**, която не е свързана с регистрацията по ДДС, както и не се основава на съмнение за измама или избягване на данъци. По делото пред СЕО срокът за възстановяване на ДДС е определен в дни, а в конкретния казус крайният срок за възстановяване не е бил предварително известен на дружеството, тъй като в 45-дневен срок от подаване на ДДС декларацията с резултат „данък за възстановяване“, е връчена заповед за възлагане на ревизия. С това **срокът за възстановяване е поставен в зависимост от преценката и действията на органите по приходите, при това е бил удължен без дружеството да може да влияе върху това**. Единствено сходство е предвидената правна възможност по чл.92,ал.8 ЗДДС в редакцията след 19.12.2007г. - при внесена

гаранция данъкът да бъде възстановен в тридневен срок, от която възможност дружеството не се е възползвало. Претендира се обаче от дружеството-жалбоподател, **че правилото за обвързване на срока за възстановяване на ДДС със срока за издаване на ревизионен акт за установяване на данъчни задължения, води до несъразмерност на този срок спрямо данъчния период, който е едномесечен.** Следователно липсва основанийта за презюмирана измама и срокът е различен в казуса по настоящето дело в сравнение с дело 25/06 на СЕО. Посочените **различия разколебават съда да приложи същите критерии** при преценката дали **срокът за възстановяване по националното право е „разумен“ и съответстващ на изискванията на приложимото право на ЕС**, като държи сметка и за **легитимното право на държавата да установява данъчни задължения чрез ревизионен акт, с цел осигуряване на постъпления в бюджета.**

2. СЕО в §63, §64 и диспозитива на Решението си от 18.12. 2007г. по обединени дела 286/94, 340/95, 401/95 и 47/96 Garage Molenheide и други потвърждава, че държавите - членки могат да предприемат мерки, за да обезпечат борбата на Държавата с данъчните измами, избягването на облагане и злоупотреби с правото на данъчен кредит, каквото е задържането на възстановяване на данъчен кредит до завършване на предприетата от данъчните органи проверка, но мерките не следвало да засягат принципите на правото на Общността. **Но не било необходимо за постигане на целите на държавите да се гарантира събирането на дължимите суми, лихвата да се начислява от дата, различна от тази, от която задържаният остатък нормално би бил възстановен, която мярка противоречала и на принципа на пропорционалността.** Тези изводи СЕО е постановил по повод наложен превантивен заповед, когато има сериозни основания да се предполага избягването на данъчно облагане или е налице ДДС задължение, претендирано от държавата по предходна декларация, и това задължение се обжалва, както и правомощията на съда при съдебно обжалване на уведомлението за този заповед. Действията на данъчните органи по налагане на заповед са основани на съмнения за измама при извършена проверка, издаден официален доклад и уведомление за задържане на данъка за възстановяване, на основание на неверни сведения в декларацията и наличие на данъчно задължение, което към момента на издаването на тези актове не е могло да се установи с точност. Следователно по обединените дела пред СЕО се касае **за действия по обезпечаване на бъдещо неустановено задължение**, за което е наложена предвидена по белгийското право обезпечителна мярка „задържане на данъка за възстановяване“, както и особеностите на съдебното производство по обжалването на това обезпечение. В казуса по **настоящото дело се касае за нормалната процедура по възстановяване на данъка, в хода на която се извършва и установяване на данъчни задължения**, предварителни обезпечителни мерки не са наложени, съмнения за измама не се сочат. **В съответствие с постановеното от СЕО в последното решение, лихви се дължат от бюджета от датата на приключване именно на нормалната процедура по възстановяване на данъка, каквато се претендира от ответника, че е процесната по делото.** Противно на това дружеството-жалбоподател **претендира, че лихви се дължат от изтичане на 45-дневния срок за възстановяване на данъка, а удължаването му чрез възлагане на ревизия представлявало необосновано задържане на данъка** по смисъла на изложеното в решението на СЕО от 18.12. 2007г. по обединени дела 286/94, 340/95, 401/95 и 47/96 Garage Molenheide и други. Отново са налице различни факти, което обосновава и липсата на категоричен извод за приложимост на същите критерии при извършване на дължимата от настоящия съд преценка за съответствие и тълкуване на относимите правни норми за решаване на делото по същество.

3. Следва да се отбележи, че в Решението по дело 25/06, Alicja Sosnowska, СЕО обобщава практиката си по други дела в това число и решението си по предходната точка 2, както и Решение от 25.10.2001г. на СЕО по дело 78/00, Комисията на Европейските общности срещу Италианската република. В § 28, §30, §32 - §34, от последното решение, при преценка за съвместимостта на конкретните национални правила за възстановяване на ДДС чрез издаването на държавни облигации с Шестата директива, съдът е посочил приложимите съответни на тях характеристики на общата система на ДДС, в това число и, че при отсъствие на разпоредба, даваща право на държавите-членки да ограничават правото на приспадане, това право трябва да се упражнява незабавно; следвало да дадат възможност на данъчнозадълженото лице **при подходящи условия да възстанови изцяло кредита, възникнал от този надвзет ДДС**, което означавало възстановяването да се извършва в разумен срок, чрез **плащане с ликвидни или равностойни средства**, като във всеки случай приетият метод на възстановяване **не следвало да съдържа фискален риск за задълженото лице**. Дружеството претендира, че с посочената по делото данъчна практика е трябвало да понесе финансова тежест от невъзстановяването на данъка в срок, т.е. **претендира се неоснователно обогатяване на държавата**. Конкретният начин за възстановяване на данъка - и **чрез приспадане от подлежащата на възстановяване сума на установени данъчни задължения, които към този момент са подлежали на обжалване и впоследствие са обжалвани по административен и съдебен ред**, не е разгледан по посоченото дело от СЕО, т.е. не е дадено тълкуване по идентичен казус.

4. При сравняване на сроковете за възстановяване по казусите пред СЕО по първите две решения се установява, че са различни: 60-дневен и до 31 март на следващата година за всички данъчни периоди през предходната. Следователно **критерият не е продължителността на срока сам за себе си, за да бъде „разумен“**. Националната правна уредба не установява възможност за задържане на данъка, подлежащ на възстановяване, по делото не се установява наложено обезпечение върху имущество на дружеството и не са предоставени гаранции за ускоряване на процедурата. Прихващането на установени и подлежащи на оспорване задължения не е предвидено като способ за обезпечаване на бъдещи данъчни задължения, нито като способ за принудително събиране на такива съгласно чл.121, и чл.198 ДОПК.

5. **От изложеното следва, че не е даден отговор в досегашната практика на СЕО и СЕС по идентичен казус, който позволява решаването на въпроса по същество. Също така от съдържанието на нормите на директивите не следва извод, както точно и без всякакво съмнение да бъдат приложени относимите разпоредби на чл.18, §4, ал.1 от Шестата директива и чл.183, §1, ал.1 от Директива 2006/112/ЕО и на Съвета, които както се изложи, нямат директен ефект.**

С цел да не се допусне установяване на съдебна практика с решението по делото, която противоречи на правото на ЕС, при тълкуване на приложимите правни норми на ЗДДС - чл.92,ал.1т.4 ЗДДС и чл.92,ал.8 ЗДДС в редакцията му до 19.12.2007г. и след тази дата, за съответствие с посочените разпоредби на Директивите в частност и с принципите на Общата система на ДДС на ЕС, е необходимо според съда, в това число и служебно, да бъдат поставени следните въпроси :

1. Относно начина на установяване на срока за възстановяване на данъка и допустимост да се приложи новата законодателна уредба, която го удължава, за да се обосноват изводи за наличие на „разумен срок” пропорционалност и необходимост на приложените мерки за установяване на задължения за данъци, при съобразяване на следното:

1.1. Дружеството претендира **недопустимост чрез последваща законодателна промяна да се дерогира възникнало право на лихви** върху подлежащата на възстановяване сума. Установеният 45-дневен срок за възстановяване на данъка по чл.92,ал.1,т.4 ЗДДС от подаване на декларацията от дружеството е изтекъл и са започнали да текат лихви съобразно действащата до 19.12.2007г. редакция на чл.92,ал.8 ЗДДС. При възложена ревизия в **рамките на този срок възниква въпрос, приложима ли е нова правна уредба, считано от тази дата, предвиждаща срок за възстановяване на данъка, обвързан със срока за издаване на ревизионен акт** по тази ревизия - чл.92,ал.8 ЗДДС в редакцията от посочената дата, **през време на който срок държавата не дължи лихви** - чл.92,ал.Ю ЗДДС, в сила от същата дата, предвид особеностите на процедурата по възлагане на данъчна ревизия и мотивите на законодателя за приемане на посочената промяна - борба с данъчните измами, посочени по-горе.

1.2. **Предявеното с жалбата оплакване за несъразмерност на установения 45 - дневен срок и удължаването му до издаване на ревизионен акт като срокове за възстановяване на данъка, с данъчния период по ЗДДС, който е едномесечен.**

2. По претенцията на дружеството за упражнено задържане на данъка, неоснователно понасяне на финасова тежест от невъзстановяване на данъка в срок, т.е. неоснователно обогатяване на държавата, за което се претендира признаване на право на лихви върху подлежащата на възстановяване сума, следва да се вземе предвид, че:

2.1. Само част от сумата е ефективно възстановена по сметка на дружеството, а останалата част - чрез прихващане на установени със същия ревизионен акт задължения за данъци и начислени лихви към датата на издаването му, част от които са оспорени по съдебен ред - в размер на 612 462,32 лв., в това число и **лихви за главници за данъчни периоди и години преди датата на подаване на справка декларация, изчислени към датата на издаване на ревизионния акт - 29.04.2009г., т.е. без да е изтекъл срокът за доброволно плащане /14-дневен срок от връчването на акта - чл.127 ДОПК / и за оспорването на акта по административен и съдебен ред. В тази връзка, **съдът намира за необходимо служебно да постави въпрос за допустимостта на „възстановяване“ на данъка с ревизионния акт, в частта му за извършеното прихващане с подлежащи на оспорване и оспорени впоследствие задължения на дружеството към държавата, тъй като в слручай на недопустимост не следва да се признае възстановяване на данъка в такъв размер.****

2.2. **Нито в националното право, нито в правото на ЕС за общата система на ДДС, се съдържа разпоредба, която да установява откога възниква вземането за данъка, в случай, че е потвърдена достоверността на декларацията с резултат „данък за възстановяване“ след приключила тримесечна процедура за приспадане на данък от самото дружество, като са възможни две хипотези: от издаването на ревизионния акт или от предявяването на това право чрез подаване на декларацията.** Установяването на това обстоятелство е от съществено значение за **определяне на момента на възникване на насрещните задължения, при допустимо възстановяване чрез прихващане, а от тук и определяне на оставащата, която е следвало да бъде ефективно възстановена сума, и върху която е допустимо да се претендират лихви поради забавено възстановяване.** Освен това счетоводно дружеството следва да отрази вземането си за този данък по съответната разчетна сметка за ДДС и да го посочи в годишния баланс за 2007 г. като краткосрочно вземане. **Налице е трета хипотеза, различна от позициите на страните по делото, в случай, че при обстоятелствата по делото се приеме, че датата на подаване на справка-декларация по ДДС е датата, на която е възникнало правото за възстановяване на данъка.** Към тази дата следва да се приеме за възстановен данъкът до размера на извършеното прихващане, което не е оспорено. Върху тази сума дружеството не би

могло да претендира лихви от държавата след изтичане на срока за възстановяване, в това число и в 45-дневният срок за възстановяване, а държавата няма да има право да начислява лихви след тази дата върху прихванатите задължения за данъци. Претенцията на дружеството за лихви следва да се преценява само върху остатъка след прихващането от подлежащата на възстановяване сума.

По задължението на съда да отправи искане за преюдициално запитване до СЕС и всящ процес по делото:

По силата на чл.628 от Граждански процесуален кодекс /ГПК/, съдът е задължен при необходимост от тълкуване на норма от правото на Европейския съюз да отправи преюдициално запитване. За посочената усложнена хипотеза за възстановяване на данък **не е налице изрична регламентация в националното право чрез въвеждане на преходни правила към 19.12.2007г., а смисълът и значението на текстовете на чл.92,ал.8 -10 ЗДДС в относимите редакции, предизвиква противоречиво и многовариантно тълкуване. Не се съдържат и пряко приложими разпоредби на правото на ЕС в материята за възстановяване на ДДС по посочените въпроси. Изложеното обосновава** и неяснота на подлежащите на тълкуване норми, което ведно с необходимостта от единство при прилагане на правото на ЕС води до извод, че следва да бъде отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз, на основание чл. 267, чл.267, §1 и §2 от ДФЕС по реда на чл.631 ГПК по искането за неприлагане на националното право и прилагане на правото на ЕС при определяне на дължимата лихва от държавата на жалбоподателя за забавено възстановяване на сумата от 2 273 514,85лв.

В съдебно производство по реда на чл.176,ал.1 АПК и чл.250,ал.2 изр. второ от ГПК връзка с пар.2 ДР на ДОПК за субсидиарно приложение и на разпоредбите на първите два кодекса, съдът служебно следва да постанови допълнително решение по искането на дружеството за лихви. В това производство по постановяване на допълнително решение по инициатива на съда се прилага и правилото по чл.250,ал.2, изречение второ от ГПК, **според което съдът, ако счете за необходимо с оглед изясняване на неразрешената част от спора, може да насрочи открито съдебно заседание.** Съдът изрично е указал, че ще се произнесе с допълнително решение по искането за лихви на дружеството в мотивите на Решението по делото от 09.02.2010 г. С последното е постановена отмяна на ревизионния акт за установени данъчни задължения в размер на 612 462,32 лв., които са прихванати от подлежащата на възстановяване сума и се считат за възстановени, като решението подлежи на обжалване. Евентуалното му влизане в сила изисква ново заключение на вещото лице, такова ще бъде необходимо в различни варианти и след отговор на въпросите по преюдициалното запитване. Посочената правна възможност и обоснована необходимост на съда да изясни правния спор и от фактическа страна в производството за постановяване на допълнително решение по делото **обосновава и безспорен извод за всящност на съдебното производство по процесното искане.** Във връзка със задължението на съда служебно да разгледа всички основания за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт по чл.160,ал.2 и чл.168,ал.1 АПК, в частта му в която не е постановено възстановяване на лихва върху подлежащата на възстановяване сума за ДДС, то следва служебно да отправи преюдициално запитване до СЕС, съобразено и със становищата на страните.

С оглед на изложеното, на основание чл. 629, предложение второ и чл.631, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс във връзка с §2 от Допълнителните

ОПРЕДЕЛИ:

ОТПРАВЯ ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ до Съда на Европейския съюз, на основание чл.267, §1 и §2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, и по реда на чл. 104 от Процедурния правилник на същия съд във връзка с чл.23 от Статута на съда, със следните въпроси:

Следва ли чл.18,ал.4 от Директива 77/388/ЕИО от 17 май 1977г. за хармонизиране на законодателството на държавите-членки във връзка с данъците върху оборота — обща система на данък върху добавената стойност, и чл.183,§1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, да се тълкуват в смисъл, че допускат при условията на главното производство:

1. Поради законодателна промяна с цел борба с данъчните измами срокът за възстановяване на данък върху добавената стойност да бъде удължен до датата на издаване на ревизионен акт, поради започнала ревизия на лицето в 45-дневен срок от подаване на справка-декларация, без да се дължат лихви през този период върху подлежащата на възстановяване сума, когато са налице едновременно следните условия:

а/преди тази промяна законодателно установеният 45-дневен срок за възстановяване на данъка е изтекъл и са започнали да текат лихви върху сумата за възстановяване, независимо от започналата данъчна ревизия

б/при ревизията е установена достоверност на декларирания данък за възстановяване

в/ единствената правна възможност на данъчния субект да съкрати този срок е чрез представяне на обезпечение в пари, в държавни ценни книжа или в безусловна и неотменяема банкова гаранция за определен срок, в размер на подлежащата на възстановяване сума.

2. Да се установи срок за възстановяване на данък върху добавената стойност с продължителност 45-дни от датата на подаване на справка-декларация за този данък и правна възможност за спирането му, а впоследствие и удължаването му чрез възлагане на ревизия в този срок, при едномесечен данъчен период за отчитане на този данък.

3. Да се извърши възстановяване на данък върху добавената стойност с ревизионен акт, чрез прихващане от подлежащата на възстановяване сума на установени със същия акт задължения за такъв данък и за други данъци и държавни вземания за различни данъчни периоди, както и лихви върху тези суми, начислени към датата на издаване на ревизионния акт, когато при ревизията е установена достоверност на декларирания данък за възстановяване и са налице едновременно следните условия:

а/ не е допуснато предварително обезпечение в хода на ревизионното производство на бъдещи вземания на държавата, които предстои да бъдат установени в хода на производството по издаване на ревизионния акт;

б/прихващането на вземания на държавата не е предвидено като способ за принудително изпълнение и като обезпечителна мярка в националния закон;

в/не са изтекли сроковете за оспорване и за доброволно плащане на прихванатите главници и лихви, поради установяването им със същия ревизионен акт и част от тях са обжалвани и пред съда.

4. Когато е установена достоверност на декларирания данък за възстановяване по справка-декларация, държавата да извърши прихващане към датата на издаване на

ревизионния акт на установени задължения за данъци със същия акт за периоди, преди датата на тази декларация, както и с лихви върху тези задължения, вместо към датата на справка-декларация при условие, че държавата не дължи лихви през време на законоустановения срок за възстановяване на сумата и начислява лихви върху прихванатите данъци след датата на декларацията до издаването на ревизионния акт.

СПИРА производството по административно дело №140/ 2009г. по описа на Административен съд София - град. Първо административно отделение, 12 състав, по искането за отмяна на Ревизионен акт № 290800025 от 29.04.2008 г. в частта му, в която не е постановено да се заплати лихва за забава при възстановяване на данък върху добавената стойност по справка-декларация от 11.10.2007г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ.

Административен съдия